

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. Пловдив, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Емилия Ат. Брусева Въззивно търговско дело
№ 20225001000075 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Д. Р. Б. с ЕГН ***** от ****, Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от ****, действащ чрез своята майка Ш. Юз. УЗ. и К. С. с ЕГН ***** от **** – чрез адв. Я.С., със съдебен адрес: **** С. против решение №21115/17.12.2021г., постановено по търг.д. № 1/2021г. по описа на О.С. - К., **с което са отхвърлени** като неоснователни предявените от Д. Р. Б. с ЕГН ***** от ****, Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от ****, действащ чрез своята майка Ш. Юз. УЗ. и К. С. с ЕГН ***** от **** против ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** искове с правно основание чл. 226 ал.1 от КЗ /отм./ във вр. с пар.22 от ПЗР на КЗ във връзка с чл. 86 ЗЗД, за заплащане на всеки един от ищите поотделно на суми в размер на 50 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта и загубата на дядо им Ю.Р.С. в резултат на ПТП, настъпило на 07.01.2016г., причинено виновно от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **, гражданската отговорност за което е предмет на застраховка, сключено с ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, за периода

от 07.01.2016 година до окончателното разплащане и **с което са осъдени** Д. Р. Б. с ЕГН ***** от ****, Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от **** и К. С. с ЕГН ***** от **** да заплатят на ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** деловодни разноски за първоинстанционното производство в размер на сумата 6 424 лева.

В жалбата са изложени оплаквания за необоснованост на решението и за нарушение на материалния закон. Молят съда да отмени обжалваното решение и да уважи предявените от всеки от тях искове против застрахователя в пълните им претендирани размери. Считат, че съдът не е отчел близките отношения между починалия Ю.Р.С. и неговите внуци – ищците, не е отчел обстоятелството, че Д.Б. и Б.У. са живели в къщата на дядо си и са били отглеждани от него, като родителите им са работели в чужбина, поради което за тях той е бил като баща, а ищцата К. С. е посещавала редовно дядо си през ваканциите и е имала силна емоционална връзка с него. Като необоснованост се твърди и обстоятелството, че съдът не е взел предвид и дълбоката скръб и тъга, силния стрес и отраженията върху емоционалната сфера, които са изпитали вследствие на смъртта му.

Въззиваемата страна ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ****, чрез упълномощения адвокат З.К. със съдебен адрес: **** с писмен отговор от 27.07.2020г. изразява становище, че жалбата е неоснователна. Приетендира присъждане на разноски за въззивното производство в размер на 7560 лева.

От страна на жалбоподателите е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение пред въззивния съд.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Обективно съединени искове с правно основание чл. 226 ал. 1 от Кодекса за застраховането /отм./ във връзка с пар.22 от КЗ във връзка с чл. 86 ал. 1 ЗЗД.

Ищците Д. Р. Б. с ЕГН ***** от ****, Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от ****, действащ чрез своята майка Ш. Юз. УЗ. и К. С. с ЕГН ***** от ****, представлявани от адв. Я.С., със съдебен адрес: **** С. твърдят, че на 07.01.2016г. в гр. К., на бул. „Х.Б.“ е настъпило пътно – транспортно произшествие, при което е починал техния дядо – Ю.Р.С.. Твърди, че

автомобилната катастрофа е причинена от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **. Твърдят, че причина за ПТП е технически несъобразената скорост на движение на лекия автомобил и допуснатото нарушение при заобикаляне на спряло на пешеходна пътека превозно не избира подходяща скорост, която да му позволи да спре и да пропусне преминаващите по пешеходната пътека пешеходци. Твърдят, че смъртта на дядо им е пряка и непосредствена последица от пътно транспортното произшествие. Твърдят, че с влязла в сила Присъда №14/05.10.2016г. по НОХД №159 от 2016г. по описа на ОС - К., виновният водач М.С.Х. бил признат за виновен затова, че като е нарушил правилата за движение по пътищата по непредпазливост е причинил смърт на Ю.Р.С..

Твърдят, че и тримата са били в много близки и топли отношения с дядо си. За тях смъртта му била изключително трагично събитие, породило скръб, шок, отчаяние, тревожност и напрежение. Твърдят, че връзката между дядото и внуците – ищци се характеризирала с взаимна обич, уважение, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Починалият бил тяхна морална опора и глава на цялата фамилия. Той се е грижил за тях, отглеждал ги и ги възпитавал като баща, тъй като родителите на Д.Б. и Б.У. работели в чужбина. Ищцата К. С. също е посещавала дядо си по празници и през ваканциите и е имала силна емоционална връзка с него. Твърдят, че вследствие на причинената смърт на техния дядо са понесли /и понасят/ неимуществени вреди – страдания, скръб, тъга, негативни психически изживявания. Твърдят, че към датата на ПТП гражданската отговорност на причинителя на вредите е била предмет на застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника ЗД „Б.И.“ АД.

Претендират заплащане на обезщетения за причинените им неимуществени вреди пряко от застрахователя. Молят съда да осъди ответника ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** да им заплати по 50 000 лева /на всеки един от тях поотделно /- представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта и загубата на дядо им Ю.Р.С. в резултат на ПТП, настъпило на 07.01.2016г., причинено виновно от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **, гражданската отговорност за което е предмет на застраховка, сключено с ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, за периода

от 07.01.2016 година до окончателното разплащане, както и направените по делото разноси.

Ответникът ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** оспорва предявените искове. На първо място твърди, че ишците не са от кръга правоимащи лица, които имат право да получат застрахователно обезщетение. Не се оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „гражданска отговорност“. Оспорва вредата и причинната връзка между ПТП и настъпилата смърт на Ю.Р.С.. Счита, че размера на претендираните вреди е прекомерен с оглед на твърдяните болки и страдания. Твърди и наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, тъй като е пресякъл неправилно пътното платно и в тази връзка счита, чие съдът – ако намери исковете за основателни – следва да отчете наличието на съпричиняване като редуцира размера на обезщетението.

Първоинстанционният съд е намерил, че макар и основани на взаимна обич и привързаност, отношенията на ишците с техния починал дядо не са такива, че са се приемат за заместващи отношенията им с най-близките от тесния семеен кръг – съпруг, деца, родители, поради което е намерил, че болките и страданията от смъртта на Ю.Р.С. на всеки един от внуците му не подлежат на обезщетяване от застрахователя.

От представената справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ от регистъра, воден от Г.Ф. се установява, че за лекия автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** ** е била сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № BG/02/*****, със срок на покритие от 24.06.2015г. до 23.06.2016г., издадена от ЗД „Б.И.“ АД. Налице е застрахователно правоотношение между ответника и причинителя на увреждането. М.С.Х. като водач на лекия автомобил се явява застрахован при ответника по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Именно в периода на действие на застраховката е настъпило и увреждането при ПТП, представляващо застрахователно събитие.

Съгласно чл.223 от КЗ /отм./ с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на

застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Следва да се приеме наличие на валидно застрахователно правоотношение, обуславящо ангажиране отговорността на застрахователя за причинените от застрахования вреди на третото лице - ищец.

Съгласно чл.226 ал.1 от Кодекса за застраховането /отм./ увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя.

Видно от влязла в сила Присъда №14/05.10.2016г. по НОХД №159 от 2016г. по описа на ОС - К., виновният водач М.С.Х. бил признат за виновен в това, че на 07.01.2016г. е нарушил правилата за движение по пътищата – чл.5 ал.2 т.1 от ЗДвП, задължаващ водачите на пътни превозни средства да бъдат внимателни и предпазливи към уязвимите участници в движението, каквито са пешеходците, чл.21 ал.1 от ЗДвП, забраняващ на водача на ППС, категория „В“ при избиране на скоростта на движение в населено място да превишава 50 км/ч, чл.20, ал.2 от ЗДвП, задължаващ водачите на ППС да намалят скоростта и да спрат, когато възникне опасност за движението и чл.119 ал.2 от ЗДвП, задължаващ водача на нерелсовото пътно превозно средство при заобикаляне на спряло пред пешеходна пътека пътно превозно средство да се движи с такава скорост, която да му позволи да спре, за да пропусне преминаващите по пешеходната пътека пешеходци и по непредпазливост е причинил смъртта на Ю.Р.С., като деянието било извършено на пешеходна пътека.

Присъдата е влязла в сила на 12.04.2017г.

Съгласно чл.300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Видно от заключението на вещото лице инж. В.Д. по допуснатата съдебна автотехническа експертиза пострадалият пешеходец Ю.С. и неговия внук са спрели преди пресичането на пешеходната пътека и са тръгнали да пресичат едва след като бусът, спрял пред пешеходната пътека, им е осигурил предимство. Пресичали са платното перпендикулярно, по средата на пътеката, по най-краткия път. Съдът кредитира това заключение като

обективно и компетентно. Ето защо не може да се приеме твърдението на ответника, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия.

От заключението на тази експертиза се установява също, че скоростта на лекия автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** ** е била 58 км/ч към момента на удара и преди него при разрешена за пътния участък 50 км/ч. За да бъде предотвратен ПТП водачът е трябвало да управлява със скорост не по-голяма от 47.38 км/ч.

От заключението на вещото лице д-р Н.М. по допуснатата съдебно-медицинска експертиза се установява, че смъртта на Ю.Р.С. се дължи на остра сърдечно-съдова недостатъчност вследствие на вътрешна кръвозагуба от разкъсване на опората на тънкото черво и кръвоизливи в коремната кухина и под пристенния лист на коремницата. Травматичните увреждания са получени при действието на тъп или тъпо – ръбест предмет и добре отговарят да са възникнали при вида автомобилна травма блъскане на пешеходец от лек автомобил. Според експертизата е налице пряка причинна връзка между причинените при ПТП телесни увреждания на Ю.С. и настъпването на смъртта му.

Видно от представените удостоверения за наследници и удостоверения за родствени връзки /стр.47 – 49 от делото на ОС – К./ ищците са внуци на починалия в резултат на ПТП Ю.Р.С.. ДЖ. Р. Б. и Б. Ш. УЗ. са деца на неговата дъщеря Ш. Юз. УЗ., а К. С. е дъщеря на дъщеря му М. Ю. С..

Съдебната практика, обективирана в Постановления №4/1961г., №5/1969г. и №2/1984г. на Пленума на Върховния съд, изключва роднините по права линия от втора степен от кръга на лицата, легитимирани да получат обезщетение по чл.52 от ЗЗД за неимуществени вреди в случай на смърт на техен близък, настъпила в резултат на деликт. В ППВС № 4/61 г., което е задължително за съдилищата съгласно действащия ЗСВ, е прието, че за неимуществени вреди следва да бъдат обезщетявани само най-близките на пострадалия в случай на неговата смърт. Те са изрично посочени - низходящи, съпруг и възходящи. Направено е и уточнение, че това става след като се установи, че действително са претърпели такава вреда. Посочено е и че нямат право на обезщетение за неимуществени вреди близките на починалия при непозволено увреждане, които са били с него в лоши лични

отношения - родители, изоставили децата си, съпрузи живеещи в дълга фактическа раздяла.

С ППВС № 5/1969 г. посочения по - горе кръг лица е допълнен и е посочено, че имат право на обезщетение за неимуществени вреди и отглежданото, но неосиновено дете, съответно отглеждащият го, ако единият от тях почине вследствие непозволено увреждане, както и лицето, което е съжителствало на съпружески начала с починалия при непозволено увреждане, без да е бил сключен брак, ако това съжителство не съставлява престъпление и не противоречи на правилата на морала. Пленумът на ВС е приел, че този принципът на чл.52 от ЗЗД предполага, че на обезщетяване подлежат лицата, които най-пряко са засегнати от загубата на морална опора и подкрепа, т.е. най-близките на пострадалия -неговите низходящи, съпруг и възходящи.

Тази практика обаче не отговаря на променените обществени условия. Съгласно Директива 2012/29/ЕС от 25.10.2012г. за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и по-специално чл.2 пар. 1а, б.і от Директивата „жертва на престъпление” е: 1. физическо лице, претърпяло вреди, включително физическо, душевно или емоционално страдание или икономическа вреда, които са пряка последица от престъпление; и 2. членове на семейството на лице, чиято смърт е пряка последица от престъпление и които са претърпели вреда в резултат на смъртта на лицето. Разпоредбата на чл.1.б от Директивата дава легално определение на понятието „членове на семейството“ – това са съпругът/ата, лицето, което живее с жертвата в ангажирана, постоянна и стабилна интимна връзка в общо домакинство, роднините по пряка линия, братята и сестрите, и издържаните от жертвата лица. Директивата също така обаче позволява държавите-членки да ограничат броя на членовете на семейството, които могат да се ползват от правата по нея /т.19/. Цитираните разпоредби са част от принципите на Европейското деликтно право.

Затова и схващанията в българската правна доктрина и съдебна практика бяха осъвременени като по въпроса за кръга лица имащи право на обезщетение през 2018 г. ОСНГТК на ВКС прие и ТР № 1. С него е решено, че материално легитимирано да получи обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на негов близък освен лице от кръга посочен в

ППВС № 4/61 г. и ППВС № 5/69 г. по изключение може и да е всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Изрично е посочено, че обезщетението се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. Следователно като се имат предвид и мотивите на самото ТР, за да бъде обезщетено едно лице за неимуществени вреди от смъртта на друго лице, следва да е налице силно изградена връзка между починалия и увредения, т.е. да е налице връзка създава степен на близост, която по принцип е присъща на роднините от най-близкия наследствен кръг-родители, деца, съпруг.

При претенция за обезщетение, предявена от лице извън този най-близък кръг то следва да докаже наличието на изградена трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, която по принцип е характерна с лицата от най-близкия кръг роднини. Също така следва да докаже, че следствие на тези отношения той е претърпял и продължителни болки и страдания от загубата на лицето, за което твърди да му е особено близък.

По конкретния казус претенцията за обезщетение е отправена от внуците на починалото лице. Обичайно е между дядото и внуците да се изградят и да съществуват отношения на обич, привързаност и топлина. Нормално е така създадената връзка да продължи да съществува и след като внуците пораснат, станат пълнолетни, започнат свой самостоятелен живот и изградят свои семейства. Тези обичайни отношения обаче според приетото в споменатото ТР не са достатъчни, за да се формира извода, че преживелите роднини по права линия от втора степен имат право на обезщетение за неимуществени вреди. Необходимо е да се установи, че тази привързаност е по-силна от обичайната и може да се приравни по сила с тази между прекия кръг лица подлежащи на обезщетяване.

По отношение на близките отношения на ищите с починалия им дядо по делото са събрани гласни доказателства и две съдебно-психиатрични експертизи.

От показанията на разпитаните свидетели Ш.Д.М. и Й.Н.Я. може да се направи извод, за това, че са били налице близки отношения и дълбока привързаност между ищите и техния дядо Ю.С.. Установява се, че ищите Д.

и Б. са живеели при дядо си и са били отглеждани и възпитавани от него. Бащата на Д. го е изоставил, когато е бил много малък и той е отгледан от дядо си. Б. също бил отглеждан от Ю.С.. Починалият е бил глава на семейството, самият той е изпълнявал родителските задължения по отношение на двете момчета. Водел ги е и ги е прибирал от училище, грижил се е за образованието и възпитанието им. От раждането си те двамата живеят с починалия си дядо. Майка им преди няколко години заминала в Х. на работа. Ищцата К. С. е родена и живее в Т., но е прекарвала ваканциите си в К. при дядо си. Всички били много привързани към него, той също се интересувал от тях. Смъртта му била шок за всичките му близки. Внуците му плачели и много страдали от загубата му. След катастрофата Д. е посещавал психолог. Не искал да говори, станал затворен. Б. също бил много разстроен след смъртта на дядо си и все питал къде е, а понастоящем звъни от училище непрекъснато на баба си, защото се страхува да не загуби и нея. Когато К. се връща от Т., също я виждат да плаче, че дядо и го няма вече.

От заключенията на вещото лице д-р Р.Ц.Д. се установява, че между Д. и неговите дядо и баба е изградена доверителна емоционална връзка, тъй като обичайните фигури – авторитети не са изпълнявали родителските си функции в ежедневието. Д. е свидетел на инцидента, в резултат на който е починал дядо му. Смъртта му е тежка психотравма за момчето. Проведени са три консултации с психолог. По отношение на Б. родителските грижи също са били прехвърлени на бабата и дядото по майчина линия. Майката и бащата отсъстват от ежедневието на детето. Мъчно му е за дядото, реагирало е с тъга и плач на смъртта му.

От гласните доказателства и от заключенията на експертизата може да се направи извод за съществуващите близки отношения между ишците Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ. и техния дядо. На практика той е осъществявал родителски функции по отношение на момчетата. Занимавал се е с непосредственото им отглеждане и възпитание още от раждането им. Те са живели с него в къщата му и при липсата на родителите им, работещи в чужбина, дядото е бил техния най-доверен и близък човек. В случая не се касае за обичайни взаимоотношения и връзки, тъй като те надхвърлят обичайното. К. С. е посещавала дядо си и баба си през ваканциите и по празници. При нея обаче са налице доказателства единствено за обичайни взаимоотношения и връзки. Посещаването през ваканции и празници не предполага създаване на близост

по силна от обичайната за такива роднини, още повече че този тип връзки е обичаен за обичаите в Б.. Това не може да служи като основание за изводи, че е налице близост над обичайната. Те действително са претърпели болки и страдания, свързани със загубата на своя дядо.

Следва да се присъдят обезщетения за вреди на Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ. от смъртта на техния дядо. Не подлежат на обезщетяване вредите на К. С., тъй като не се установи тази привързаност да е по-силна от обичайната. Тя не може да се приравни по сила с тази между прекия кръг лица, които могат да претендират обезщетение, както е в случая при Д. и Б.. Претенцията на К. С. е неоснователна и следва да се отхвърли и съответно в тази част обжалваното решение следва да се потвърди.

Като съобрази степента на претърпените болки и страдания, обстоятелството, че Д. и Б. са загубили най-доверения си човек, който е упражнявал родителски авторитет по отношение на тях, настоящата инстанция намира, че исковете на Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ. следва да се уважат в пълните им претендирани размери от по 50 000 лева. В тази част обжалваното решение следва да се отмени.

На адв. Я.С. следва да се присъди възнаграждение на основание чл.38 от ЗА в размер на 4060 лева общо /по 2030 лева за осъщественото представителство и защита пред въззивния съд на всеки от двамата жалбоподатели - ищци Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ./.

Жалбоподателят К. С. следва да бъде осъдена да заплати на въззиваемата страна ЗД „Б.И.“ АД сумата 2 520 лева – разноски пред въззивния съд. Направеното възражение за прекомерност на възнаграждението е нежоснователно, тъй като същото е в минималния размер съгласно Наредба №1/2014г. като към същото е прибавен и дължимия ДДС.

Поради неоснователността на жалбата на К. С., неоснователно се явява и искането за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на по чл. 38 ал. 2 от ЗА за адв. Я.С. за нейното представителство и защита.

С оглед изхода на правния спор следва да се отмени решението в частта за разноските, присъдени за производството пред първата инстанция.

На адв. Я.С. следва да се присъди възнаграждение на основание чл.38

от ЗА в размер на 4060 лева общо /по 2030 лева за осъщественото представителство и защита пред първоинстанционния съд на всеки от двамата жалбоподатели - ищци Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ./.

На ЗД „Б.И.“ АД следва да се присъдят разноски в размер на 2738 лева, които са дължими от К. С.. Над този размер до пълния претендиран и уважен от ОС – К. размер от 6424 лева искането за разноски пред първата инстанция е неоснователно.

**С оглед на гореизложеното и на основание чл.271 и чл.272 от ГПК,
Пловдивският Апелативен съд**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №21115/17.12.2021г., постановено по търг.д. № 1/2021г. по описа на О.С. - К., В ЧАСТТА с която са отхвърлени като неоснователни предявените от Д. Р. Б. с ЕГН ***** от **** и Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от ****, действащ чрез своята майка Ш. Юз. УЗ. от **** против ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** искове с правно основание чл. 226 ал.1 от КЗ /отм./ във вр. с пар.22 от ПЗР на КЗ във връзка с чл. 86 ЗЗД, за заплащане на всеки един от двамата ищци поотделно на суми в размер на 50 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта и загубата на дядо им Ю.Р.С. в резултат на ПТП, настъпило на 07.01.2016г., причинено виновно от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **, гражданската отговорност за което е предмет на застраховка, сключено с ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от 07.01.2016 година до окончателното разплащане и **с което са осъдени** Д. Р. Б. с ЕГН ***** от ****, Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от **** и К. С. с ЕГН ***** от **** да заплатят на ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** деловодни разноски за първоинстанционното производство в размер на сумата 6 424 лева и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** да заплати на Д. Р. Б. с ЕГН ***** от **** сумата

50 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта и загубата на дядо му Ю.Р.С. в резултат на ПТП, настъпило на 07.01.2016г., причинено виновно от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **, гражданската отговорност за което е предмет на застраховка, сключено с ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от 07.01.2016 година до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** да заплати на Б. Ш. УЗ. с ЕГН ***** от ****, действащ чрез своята майка Ш. Юз. УЗ. от **** сумата 50 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта и загубата на дядо му Ю.Р.С. в резултат на ПТП, настъпило на 07.01.2016г., причинено виновно от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **, гражданската отговорност за което е предмет на застраховка, сключено с ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от 07.01.2016 година до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение №21115/17.12.2021г., постановено по търг.д. № 1/2021г. по описа на О.С. - К., В ЧАСТТА с която е отхвърлен като неоснователен предявения от К. С. с ЕГН ***** от **** против ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** иск с правно основание чл. 226 ал.1 от КЗ /отм./ във вр. с пар.22 от ПЗР на КЗ във връзка с чл. 86 ЗЗД, за заплащане на сума в размер на 50 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие смъртта и загубата на дядо и Ю.Р.С. в резултат на ПТП, настъпило на 07.01.2016г., причинено виновно от М.С.Х. при управление на лек автомобил Р., модел „М.“ с рег. №* **** **, гражданската отговорност за което е предмет на застраховка, сключено с ответното дружество, ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от 07.01.2016 година до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА К. С. да заплати на въззиваемата страна ЗД „Б.И.“ АД сумата 2 520 лева – разноски пред въззивния съд, както и 2738 лева – разноски пред ОС – К..

ОСТАВЯ без уважение искането на ЗД „Б.И.“ АД за заплащане на

разноски в първоинстанционното производство в размер над 2738 лева до пълния претендиран такъв от 6424 лева.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: **** да заплати на адв. Яс. М. С. със съдебен адрес: **** С. сумата възнаграждение на основание чл.38 от ЗА в размер на **4060 лева** общо /по 2030 лева за осъществено представителство и защита пред **въззивния съд** на всеки от двамата жалбоподатели - ищци Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ./, както и сумата **4060 лева** общо /по 2030 лева за осъществено представителство и защита пред **първоинстанционния съд** на всеки от двамата жалбоподатели - ищци Д. Р. Б. и Б. Ш. УЗ./.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при наличие на предпоставките по чл.280 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____